

μου τοῦ Μεταξᾶ, Ἀρχιεπισκόπου Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου, εἰς τὸν τῆς ἱερωσύνης βαθμὸν ἀνήχθη· ἀφιερώθη δὲ εἰς τὸν μακαριώτατον, καὶ θεοπρόβλητον Πατριάρχην τῆς μεγαλοπόλεως Ἀλεξανδρείας, κύριον Νικηφόρον τὸν πρῶτον ἐπονομαζόμενον Κλαροζάννην. Ἐνετίησιν ἔτει ἀπὸ Χριστῶ αχμβ'. παρὰ Ἰωάννη Ἀντωνίω τῷ Ἰουλιανῶ. εἰς 4^{ον}.

(83) — Εὐχολόγιον σὺν Θεῷ ἀγίῳ μετὰ τινων ἀναγκαίων προσθέσεων. Διορθωθὲν ἐξ ἀπείρων σφαλμάτων, καὶ πλουτισθὲν ἐκ νέων εὐχῶν, ἐπιμελείᾳ Θεοφυλάκτου Ἱερομονάχου τοῦ Τζανφουρνάρου. Ἐνετίησιν 1642. παρὰ Ἀντωνίω Πινέλλω. εἰς 4^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἴδε Ἀριθμὸν (7) τοῦ παρόντος Καταλόγου περὶ τῆς Α'. ἐκδόσεως. Μετετυπώθη δὲ τὸ 1737 ἔτος ἐπιμελείᾳ καὶ διορθώσει Ἀλεξάνδρου Καγκελλαρίου.

(84) — Ψυχωφελὲς Σαραντάρι, ἤγουν Ἐξήγησις ψυχωφελὲς διὰ σαράντα στίχων εἰς τὸ Πάτερ ἡμῶν, ποιηθὲν παρὰ Κυρίλλου τοῦ Χίου ἱεροδιακόνου τοῦ καὶ τὸν μονήρη βίον ἀσπασαμένου. Ἐν Παρισίοις 1643. εἰς 8^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Συνέταξε καὶ ἐτύπωσε τὸ Σαραντάρι τοῦτο ὁ συγγραφεὺς, διατρέβων τότε εἰς Παρισίους, διὰ τὴν ἄφεισιν τῶν ἁμαρτιῶν του, ὡς αὐτὸς λέγει ἐν τῇ προσφωνητικῇ ἐπιστολῇ πρὸς τὸν Ἠγούμενον Φιλάρετον, καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν Καλογήρους. Τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ βιβλίου τούτου ἀντέγραψα ἐκ τῆς Ἑλ. Βιβλ. τοῦ Φαβρικού.

(85) — Θεοτοκάριον ὠραιότατον καὶ χαρμόσυνον ἐκ τῶν τοῦ ἀγίου ὄρους βίβλων συνταχθὲν παρὰ Ἀγαπίου μοναχοῦ τοῦ Κρητὸς. Ἐνετίησιν 1643. παρὰ Ἀντωνίω τῷ Ἰουλιανῶ. εἰς 4^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1681 ἔτος παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ, καὶ πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ τὸ 1775 ἔτος, διορθωθὲν παρὰ τοῦ ἱεροδιακόνου Σπυρίδωνος Πηπαδοπούλου.

(86) — Λεξικὸν Ἱστορικὸν, περιέχον Ἱστορίας τινὰς εἰς κατάληψιν συντεινούσας τῶν ψαλμῶν· μετὰ προσ-